

Przebieg spotkania synodalnego 30.03.2022 r.

1. Modlitwa

Stajemy przed Tobą, Duchu Święty,
zgromadzeni w Imię Twoje.

Z Tobą jedynie, który nas prowadzisz;
zamieszkał w naszych sercach,
naucz nas drogi, którą mamy iść
i jak mamy nią podążać.

Jesteśmy słabi i grzeszni;
nie dozwól, abyśmy wprowadzali nieład.
Nie pozwól, by niewiedza sprowadziła nas na niewłaściwą drogę,
albo stronniczość wpływała na nasze działania.

Niech w Tobie odnajdziemy naszą jedność,
abyśmy mogli razem podążać do życia wiecznego,
i abyśmy nie zbaczali z drogi prawdy
i tego, co jest słuszne.

O to wszystko prosimy Ciebie,
który działasz w każdym miejscu i czasie,
w komunii Ojca i Syna,
na wieki wieków. Amen.

Cel spotkania:

- **SŁUCHANIE SIEBIE NAWZAJEM**, aby lepiej usłyszeć głos Ducha Świętego;
- Kościół chce podjąć refleksję nad samym sobą – nad Kościołem, nad stylem jego funkcjonowania, budowania relacji. Chce także zapytać o swoje zaangażowanie w życiu społecznym, aby szukać wspólnego dobra z wszystkimi ludźmi jak bracia i siostry, niezależnie od poglądów i przynależności religijnej,
- by „zrodziły się marzenia, powstały prorocтва i wizje, rozkwitły nadzieje, umocniła się ufność, zostały opatrzone rany, nawiązały się relacje, wstał świt nadziei, by uczono się od siebie nawzajem i budowano pozytywną wyobraźnię, która oświeci umysły, rozpali serca, przywróci rękom siły” (DP)

- a) Przeczytanie fragmentu Pisma Św.;
- b) Przeczytanie pytania głównego oraz pytania pomocniczego;
- c) Wypowiedzi uczestników i rozeznawanie.

1. Dz 5, 34-42

Pewien faryzeusz, imieniem Gamaliel, uczony w Prawie i poważany przez cały lud, kazał na chwilę usunąć Apostołów i zabrał głos w Radzie: «Mężowie izraelscy - przemówił do nich - zastanówcie się dobrze, co macie uczynić z tymi ludźmi. Bo niedawno temu wystąpił Teodas, podając się za kogoś niezwykłego. Przyłączyło się do niego około czterystu ludzi, został on zabity, a wszyscy jego zwolennicy zostali rozproszeni i ślad po nich zaginął. Potem podczas spisu ludności wystąpił Judasz Galilejczyk i pociągnął lud za sobą. Zginął sam i wszyscy jego zwolennicy zostali rozproszeni. Więc i teraz wam mówię: Odstąpcie od tych ludzi i puśćcie ich! Jeżeli bowiem od ludzi pochodzi ta myśl czy sprawa, rozpadnie się, a jeżeli rzeczywiście od Boga pochodzi, niepotraficie ich zniszczyć i może się czasem okazać, że walczyacie z Bogiem». Usłuchali go. A przywoławszy Apostołów kazali ich ubiczować i zabronili im przemawiać w imię Jezusa, a potem zwolnili. A oni odchodzili sprzed Sanhedrynu i cieszyli się, że stali się godni cierpieć dla imienia [Jezusa]. Nie przestawali też co dzień nauczać w świątyni i po domach i głosić Dobrą Nowinę o Jezusie Chrystusie.

REFLEKSJA

To jest reakcja na świadectwo św. Piotra i Apostołów, którzy wobec polecenia Żydów, by nie nauczali w imię Chrystusa, oświadczyli, że nie mogą być posłuszni tym, którzy chcieliby powstrzymać głoszenie Ewangelii. Oświeceni mocą Ducha Świętego stają się nieustraszonymi świadkami Chrystusa Zmartwychwstałego. Ich determinacja powoduje wstrząs żydowskiego „systemu religijnego”. Wobec całego Sanhedrynu zabiera głos Gamaliel, faryzeusz cieszący się poważaniem. Ukazuje swoim braciom, jak rozeznaczyć sytuację. Wysuwa wniosek, że jeżeli uczniowie Jezusa z Nazaretu uwierzyli szarlatanowi, to są skazani na zapomnienie, jeżeli jednak głoszą orędzie pochodzące od Boga, to lepiej zrezygnować z walki. Członkowie Sanhedrynu idą za jego opinią i rezygnują z zamiaru zabicia Apostołów. Uwolnieni z więzienia uczniowie z tym większym zapałem świadczą o Chrystusie i Jego zmartwychwstaniu. Trzeba było wyjątkowej odwagi i mocnej pozycji w Sanhedrynie, by wy- powiedzieć się w tym duchu i przeciwko opinii zdecydowanej większości zgromadzenia. Faryzeusze byli przecież – jak wiadomo – od początku w ostrej opozycji

do Chrystusa i jego uczniów. Argumentacja Gamaliela przedstawiona w obronie apostołów odwołuje się do konkretnych faktów, które ukazywały nietrwałość pewnych wystąpień i ruchów o charakterze politycznym. Będąc dziełem ludzi, skończyły się one całkowitym niepowodzeniem i w momencie przemówienia Gamaliela nie miały już żadnego znaczenia. Gamaliel nie ukazuje w swoich słowach wewnętrznych przekonań co do chrześcijaństwa, ale jego wystąpienie jest świadectwem mądrości i rozwagi, która pochodziła jedynie z głębokiej refleksji nad księgami natchnionymi, obserwacji życia i szczerości wobec siebie i Boga. Wystąpienie Gamaliela sprawiło, że jego stwierdzenie, wedle którego myśl czy sprawa pochodzące od Boga nie mogą być zniszczone przez człowieka, sprawdziło się wielokrotnie w historii Kościoła i życiu człowieka współpracującego z wolą Bożą. Także i my, wszyscy ochrzczeni, jesteśmy zaproszeni, aby w świecie obojętnym na Boga z odwagą przyznawać się do Chrystusa i zabierać głos w sprawach ważnych. Duch Święty uzdalnia nas do dzielenia się Ewangelią z innymi i powoduje, że mamy odwagę mówić innym o miłości Jezusa, nie wstydzimy się swojej wiary, nie pokładamy ufności w swoich wysiłkach, ale zawsze ufamy Bogu.

2. Refleksja nad przeczytanym fragmentem.

3. Zabieranie głosu:

Pytanie główne:

Kościół synodalny, głosząc Ewangelię, „podąża razem”. Jak owo „podążanie razem” realizuje się dzisiaj w waszym Kościele lokalnym? Do podjęcia jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali w naszym „podążaniu razem”?

Pytanie pomocnicze:

Wszyscy są zaproszeni do mówienia z odwagą i otwartością, to znaczy łącząc wolność, prawdę i miłość.

- Czy uważasz, że jesteś zaproszony do konstruktywnego mówienia w Kościele i o Kościele, np. parafialnym?
- Dlaczego wiele osób nie chce zabierać głosu na spotkaniach? Z niechęci lub obojętności na sprawę Kościoła? Może głównym powodem jest to, że nie ma takiej możliwości, lub brak wiary że ten konkretny głos coś w ogóle znaczy?
- Czy zauważasz potrzebę dopuszczenia osób świeckich do nauczania, np. w katechezie parafialnej (poza szkołą)?
- Czy myślisz, że świeccy liderzy powinni być bardziej zaangażowani w działanie grup parafialnych i stowarzyszeń kościelnych? Na czym takie zaangażowanie mogłoby polegać?

- W jakich elementach życia diecezji i parafii świeccy mogliby pełnić zadania, które dzisiaj wykonują przede wszystkim osoby duchowne?
4. Refleksja w ciszy nad tematem i skupienie uwagi nad wybranymi pytaniami. Jakie doświadczenia z naszego lokalnego Kościoła przywołuje Ci na myśl to pytanie? Jakie emocje i uczucia wywołują w Tobie wspomniane doświadczenia? (zanotowanie głównych myśli, którymi chcielibyśmy podzielić się z innymi).
 5. Dyskusja nad wybranymi zagadnieniami: co mnie w wypowiedziach innych uczestników poruszyło, zaintrygowało, zainspirowało, zasmuciło, wzruszyło, zastanowiło? (Unikamy oceny tego, co zostało usłyszane. Zwracamy uwagę jak wypowiedzi innych wpłynęły na nasz dotychczasowy sposób myślenia, co stało się inspiracją do przemyślenia własnej pozycji, itp.) Gdzie w tych doświadczeniach rozbrzmiewa głos Ducha Świętego? O co Duch Święty Cię/nas prosi? Co należy potwierdzić a z czego zrezygnować, jakie są perspektywy zmian, jakie kroki należy podjąć? Gdzie dostrzegamy zgodność? Jakie drogi otwierają się dla naszego Kościoła lokalnego?
 6. Modlitwa na zakończenia.